

THE DAWN
OF THE CURSED
QUEEN
AZ ELÁTKOZOTT KIRÁLYNŐ
HAJNALA

ISTENEK ÉS SZÖRNYETEGEK

AMBER V. NICOLE

THE
DAWN
OF THE
CURSED
QUEEN
AZ ELÁTKOZOTT KIRÁLYNŐ
HAJNALA

ISTENEK ÉS SZÖRNYETEGEK

AMBER V. NICOLE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Amber V. Nicole: *The Dawn of the Cursed Queen*
First paperback edition published in 2024 by Rose & Star Publishing, LLC.
4144 Commonwealth Ave, La Canada California 91011, USA

Fordította
Rusznay Csaba

Szerkesztette
Takács Gábor

Borítóterv
Opulent Design & Swag

ISBN 978-963-636-946-0

Minden jog fenntartva

Copyright © Rose & Star Publishing 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Rusznay Csaba 2026

Az előző részek tartalmából...

Jó, csak hülyülök. Logan mutatott egyszer egy sorozatot, amihez vicces összefoglalókat csináltak, és... hát igen. Mindegy!

Ismered azt az érzést, amikor egy hosszú nap után megpihensz? Amikor felteszed a lábad, és azon merengsz, hogy az élet már nem is lehetne ennél jobb? Nem? Na, hát én sem. Azt hittem, Rashearim elestekor megtapasztaltam az abszolút mélypontot. A világom összeomlott, a családom szétszakadt. Gondoltam, ennél rosszabb már nem lehet, érted? Xavier persze pofán vágott volna, ha ezt hangosan kimondom, de attól még nagyon is így gondoltam.

Samkiel, királyunk és hűséges... Bár tudod, mit? Még csak hűségesnek sem nevezhetem, hiszen a rohadék elhagyott minket, hogy... De túlságosan előreszaladtam. Mindegy! Azt hiszed, ismersz valakit. Együtt buliztunk, harcoltunk, még kúrtunk is együtt ugyanabban a szobában. Ne vágj már ilyen képet! Csata után ki kell eresztetni a gőzt, márpedig kurva sok háborút vívtunk meg közösen. Erre még visszatérünk, ha már ahítoztál annyira egy kis akcióért, hogy az se érdekelt, ha a barátod a sátor másik végén volt.

A lényeg, hogy több száz évet töltöttünk együtt Samkiellel, mielőtt Rashearim elesett. Azt követően más lett, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez a folyamat nem kezdődött el már sokkal korábban. Még akkor, amikor Unir megváltozott. Szó, mi szó, jobban oda kellett volna figyelnem. Mindenkire.

Rashearim eleste után Samkiel elhagyott minket. Ellátott minket utasításokkal, hogyan irányíthatjuk a világok maradékát, majd évszázadokra felszívódott. Aztán a szarházi fogta magát, és egyszer csak felbukkant egy rohadtul tüzes – már úgy értem, hogy konkrétan az arcodat leégető – barátnővel az oldalán.

Diannával minden más lett, de tényleg minden. Nemcsak végigperzselte a fél világot, hogy megbosszulja a meggyilkolt húgát, hanem olyan erős fénynyel égett, hogy megvilágította a családunk és önmagunk rég eltemetett titkait is.

Xavier, Imogen meg én Rashearim romjain állomásoztunk, és mit sem tudtunk arról, hogy Samkiel nemcsak visszatért, de összedolgozott az egyik nemi zisünkkel, egy Ig'Morruthennel – lásd a fent említett tüzes barátnőt. Elvileg egy ereklét kerestek, de minden elszaródott, és Dianna elveszítette az egyetlen lényt, akit szeretett. Akkor aztán hatalmas kétségbeesésében és gyászában mindnyájunkkal megpróbált végezni. Kemény volt. Szó szerint a kezemben tartottam a beleimet.

De Samkiel – mindig ő a nagy hős – át tudta törni a csaj kökemény burkát. Még az egykori otthonát is újjáépítette, és ott rejtette el Diannát a tanács elől. Merthogy azok a mocskos ribancok a fejét akarták. Tudom, közben én meg keféltam az egyikükkel, hogy megfeledkezzem a legjobb barátom iránt táplált érzéseimről, de hát mindenkinek megvan a maga baja, nem? Mindegy, kanyarodjunk vissza a témánkhoz!

Dianna, legyen bármilyen vad és kedves – el ne áruld neki, hogy ezt írtam róla! –, messze nem a legrosszabb ellenségünk volt ezen a világon. Mint kide-riült, a teremtője, Kapöcs... Ó, bocs, megcsúszott a tollam... Szóval, Kaden nagyobb terveket szövögetett, mint azt bárki is gondolta volna, és egyikünk sem sejtette, hogy nem ő irányítja az eseményeket.

Azt hittem, tudom, mi a fájdalom. Amikor Xavier elmondta nekem, hogy randevúzik valakivel, legszívesebben kikapartam volna a saját szememet, de ez semmi nem volt ahhoz képest, amikor megtudtam, milyen borzalmasan elárultak mindnyájunkat. Vincent, akit saját véreimből valónak tekintettem, végig Kadent szolgálta, és ettől teljesen a feje tetejére állt minden. Hazudott nekünk,

manipulált minket, és tökéletesen érzéketlen, érzelemmentes katonákat faragott a családomból.

Ekkor ismét azt hittem, hogy ennél rosszabb már nem jöhet, de aztán Kaden csaliként használta Xaviert, hogy magához vonzzon. Önként mentem, és nemcsak a fizikai szabadságomat adtam fel, hanem az elmém szabadságáról is lemondtam. Csatlakoztam hozzájuk, hogy együtt maradhassak Xavierrel, Kaden azonban más terveket dédelgetett. Mind hülyék voltunk, amikor azt hittük, az istenek minden titkát ismerjük, miközben egyikünk sem állt készen Unir eltitkolt, roppant hatalmú gyermekeire. Miután korokon át elzárva raboskodtak, most végre kiszabadultak – vérré és bosszúra szomjazva.

Bizony, jól hallottad. Unir papa nem csak egy gyereket etyepetyézt össze. Nem, nem. Hanem még hármat! Három gyereket, akik mind elszánták magukat, hogy megfizettetik Samkiellel és velünk Unir bűneit.

A teremtésük körülményei ugyanakkor még mindig nem teljesen egyértelműek. Nem rémlik, hogy Unir úgy kufircolgatott volna keresztbe-kasul a palotában, ahogyan Samkiel tette. Ismertem az amatáját, Zaysnt. Dögös és vagány csaj volt, egyetlen pillantásával meg tudta ríkatni Unirt. Kétlem, hogy eltiürt volna körülötte szeretőket. De megint elkalandoztam. Miért bíznak rám ilyen dolgokat?

Tudom, tudom, mind nagyon aggódtok értem. Világos. És hát, attól tartok, csak később fog kiderülni, mi lesz velem. De annyit mondhatok, hogy most minden más. Totálisan más.

Azzal a feltételezéssel éltem, hogy mindig győzni fogunk. Arrogáns voltam, igen. A jó ügyért harcoltunk, ennek ellenére kurvára szánalmasan veszítettünk. Nemcsak elbuktunk, de ismét elvesztettük az otthonunkat is. Még mindig vannak rémálmaim Rashearim lángoló maradványairól, Samkiel legyőzéséről és padlóhoz láncolásáról. Most pedig az ereje, a lénye utolsó maradáka az égboltot festi be. Nismera uralkodik a szférák fölött, mi pedig mind itt ragadtunk, az ő fennhatósága alatt. Azt hittem, már a létező legrosszabbat is megéltük, de tévedtem.

Kurvára tévedtem.

Tudom, hogy Dianna még mindig odakint van. Tudom, hogy bosszút akar állni Samkiel haláláért, és valahol remélem, hogy porig égeti ezt az egész kibaszott világot. Csak annyit kívánok, hogy ha már tüzes halált kell halnom, akkor legalább együtt lehessen az én Xavimmal.

Cameron

I.

Camilla

Hiába ütöttem Vincent vállát, hiába küzdöttem a szorítása ellen, akkor is átvonszolt azon a rohadt portálon. Amikor éles hanggal bezárult mögöttünk, Vincent letett, és ellökött magától, én pedig csak botladozva tudtam megőrizni az egyensúlyomat. Kisöpörtem a hajamat az arcamból, előbb rámeredtem, majd körülnéztem. Nem egy másik sötét kazamatába vagy barlangba érkeztünk, hanem egy fényektől ragyogó városba. Hunyorogva igyekeztem alkalmazkodni a felhőkön áttörő napsugarak erejéhez.

Az emberek sétálgattak, beszélgettek meg nevetgéltek körülöttünk, és a legkevésbé sem hatotta meg őket a katonák hirtelen megjelenése. Egy város terült el előttünk különböző, halvány kövekből kirakott magas épületekkel. A párkányokat, erkélyeket, korlátokat és tetőket vidám színekben pompázó növények nőttek be. Tiszta, fényes, macskaköves utcák szőtték át a várost, és mintha mind egy nagy, központi térre vezettek volna. A ködös, rózsaszín égen kis, kettős szárnyú lények repkedtek, és hívogatták egymást. Békés és boldog, harmóniában élő városnak tűnt. Egy pillanattig elhittem, hogy ez maga a mennyország. De aztán megjelent mellettem a vastag páncélba öltözött tábornok, és emlékeztetett rá, hogy egyáltalán nem az.

– Vidd a palotába! Nismera mindnyájunkat odarendelt a gyűlésre.

Vincentre és a magas, szárnyas, tollakkal borított tábornokra pillantottam. Utóbbi rám vicsorgott, mielőtt felröppent, aztán a többiekkel együtt követtem Vincentet.

A séta – vagy inkább vánszorgás – mintha örökké tartott volna. Próbáltam az emlékezetembe vésni minden sikátort, úthibát és épületet, mert feltett szándékom volt mielőbb megszökni innen, találni egy búvóhelyet, aztán lelépni ebből a rohadt városból. Nagyokat nyelve azon tűnődtem, hová mehetnék. Semmit sem tudtam erről a szféráról vagy erről a világról, nem számíthattam itt sem barátokra, sem szövetségesekre.

A lábam gyorsabb iramra kapcsolt, ahogy a csillogó macskakövet sima felszín váltotta fel. Az előttünk emelkedő, lélegzetelállító méretű erőd látványától szinte megfájdult a fejem. A palota csaknem hófehéren ragyogott a napon, mint igazgyöngy a fényes ékkövek között. Ha látni akartam a tetjét, teljesen hátra kellett döntenem a fejem. Tornyai a felhők között törtek az ég felé. Minden kanyargó vonala, íve és ablaka gazdagságról suttozott, de a suttozás vérfagyasztó sikollyá torzult, ha tudtad, mi rejlik az ékes ajtók mögött.

Vincent szorítása erősödött, ez pedig véget vetett a nézelődésemnek. Feléje fordultam, de kivételesen nem engem bámult. A palotát nézte, akár csak én, a szája nyugtalanul összeszorult. Még a páncél alatt is láttam megfeszülni az izmait. Amikor rám pillantott, nyilván rájött, hogy a kellesénél többet fedett fel előttem a gondolataiból. Szeme ismét kifejezéstelenné vált, megrázta a fejét, és előretaszított.

– Gyerünk! – parancsolta mogorva, dühvel teli hangon, mintha ugyan miattam kellett volna megállnunk. Lehet, hogy a fölénk tornyosuló tábornokok bevették, de én megláttam a rést az érzelmeit leplező páncélon.

Vincent félt.

EGY HÉTTEL KÉSŐBB

Sietve átverekedtem magam a hosszú, gyűrött ágyon, és felkaptam a nadrágomat, miközben a fürdőszobában elállt a víz. A hűlő gőz indák tömegeként terjedve igyekezett menekülni a bestia elől, amelyet az imént tisztított meg. Figyelemelterelést kereső tekintetem megakadt a faragott komódon heverő, bonyolult formájú vértlemezen.

Oldalra biccentettem a fejemet.

– Megtartottad? – kérdeztem.

– Igen. A tiéd, vagyis inkább csak az, ami a tőlem kapott első páncéldoból megmaradt. Mondtam, hogy hiányoztál nekem, cica – dorombolt mögöttem Nismera, bőre a bogyócsérjék virágától illatozott. Ezzel is csak természete halálosságát igyekezett leplezni. Nem voltak ugyan szarvai, pikkelyei vagy agyari, de egy szörnyeteg akkor is szörnyeteg, ha fényből van.

A szemem sarkából figyeltem, ahogy beletúr ezüstös hajába, és ujjjaival szétválasztja összegubancolódott tincseit.

Cica. Mindig csak cica. Eltűnődtem rajta, vajon tényleg így gondol-e rám, de igazából tudtam a választ. Hangzatosnak tűnt, hogy hiányoztam neki, Nismera azonban nem ismerte úgy a szeretetet és a törődést, mint mások. Használta, ami a rendelkezésére állt, amikor pedig már nem tudta tovább használni, kitörölte a létezésből.

Átvágott a szobán, én pedig utánafordultam, és a tekintetemmel követtem meztelen, szikáran izmos alakját, ahogy felkapta ruháját a nagy, karmos lábú székről. A vágy és a sóvárgás legapróbb jele nélkül néztem, nem epekedtem már utána, mint eónokkal ezelőtt. Amit ebben a szobában tettem vele, azt a túlélés érdekében csináltam, és kötelességből, esetleg azért, mert úgy éreztem, megérdemlem. És talán tényleg megérdemeltem őt a családom elárulása után. Visszanyeltem a torkomban feltoluló epét. Nem voltam hajlandó dagonyázni az önutálatban.

– Most mi lesz velem?

Nismera megpördült, felhúzta felsőjének cipzárját.

– Elfoglalod a helyedet, mintha soha el se mentél volna. A légió főgárdistáját, Hecturt lefokozzuk. Amúgy is csak ideiglenesen töltötte be a pozíciót, amíg csapdába csaltad Samkielt és a Kezet.

A Kéz. Úgy ejtette ki ezt a szót, akár egy átkot. Erős büntudat marta a gyomromat, ami fel is fordult ettől, úgy kellett lenyelnem a viszolygásomat.

– Biztos vagyok benne, hogy ebből nagy felzúdulás lesz – jegyeztem meg.

Nismera mosolyogva illegette és csavargatta bele magát elegáns, sötét nadrágjába, aztán begombolta, és leült az ágyra. Acélsarkú csizmáját felvéve a szemembe nézett.

– Nem lesz semmiféle felzúdulás. Aki akadékoskodik, azt felakasztjuk, mint egy zászlót, a várost határoló kőfalon kívül. Jó magasra húzzuk, hogy figyelmeztetésül szolgáljon mindenkinek, aki dacolni merészelne velem.

Bólintottam, tudva, hogy minden szavát komolyan gondolja. A levegőben most is bomló hús szaga terjengett. Rögtön megéreztem, amint bezárult a portál.

Nismera egy pillanat alatt mögém került, egy ujjal az állam alá nyúlt, és maga felé fordította a fejemet. Azt a híres, háromkoponyás köpenyt viselte a vállán, az üres szemgödrök még itt is gúnyoltak engem.

– Ne aggódj, cica! Nagyon sokáig voltál Samkiel helyettese. Talán már elfelejtetted, hogy a helyed mellettem van, és mindig is ott lesz.

Megráztam a fejemet.

– Sosem felejtettem el.

– Helyes. – Ujját behajlította az állam alatt, és még ebből az egyetlen apró testrészéből is éreztem áradni az erőt. Minden kétséget kizáróan tudtam, hogy egyetlen mozdulattal leszakíthatná a fejemet a vállamról, és áthajíthatná a szobán, mintha semmi lenne. Mintha én semmi lennék. Tudtam, hogy az vagyok neki: semmi. – Előkészítettem a szobádat is. A keleti szárny legfelső emeletén.

Nyeltem egyet, és igyekeztem leplezni az elégedettségemet. A keleti szárny messze esett Nismera itteni lakosztályaitól a nyugati szárnyban. Izgatottság áradt szét bennem a gondolatra, hogy legalább saját lakhelyem lesz.

– A boszorkányt fogod kísérgetni – tette hozzá.

Az izgatottságom elhalt.

– Hogyan, úrnőm? – kérdeztem, és igyekeztem nem kimutatni a keserűségemet.

Nismera megragadta a köpenyt a vállán tartó nagy, kör alakú díszűt, amelynek fémanyagába lábatlan bestiákat gravíroztak.

– Melyik részét nem sikerült megértened?

– A boszorkányt.

– Camilla lenyűgöző erőforrás, az egyetlen, aki a rendelkezésemre áll, amióta Santiago kudarcot vallott. Helyre kell állítania egy ősi ereklyét a számomra, de nem bízom benne. Benned viszont igen. Ezért hát te fogod kísérgetni, hacsak épp nem lesz szükségem rád, amikor is más örök lesznek veled. A szobád az övével szemben van. Tudnom kell, hogy betartja a szabályaimat. Ha túl sok szabadságot adsz egy ilyen dögnek, még azt hiszi, hogy szabadon kóborolhat. – Mosolya hideg volt, és üres, akár a mélység.

– Igen, úrnőm. – Hasonlóan hideg mosolyt erőltettem az arcomra, bár gyűlöltem a tervét.

Leengedte a kezét.

– Most pedig menj, beszéljess odalent a többi tábornokkal! Légy szívélyes a légiómmal. Nekem más dolgom van.

Bólintottam, és kimentem a szobából.

A csizmám kopogott a krém- és aranyzínű kőpadlón, talpam alatt apró szemcsék táncoltak. Ez a királyi méltóság jele volt, mostanra ettől búzlótt az egész város. Nismera immár mind a tizenkét szférán uralkodott, és azt akarta, hogy ezt mindenki tudja. Miután kiléptem a lakosztályából, és elindultam az alsó folyosó felé, hajlongások és leszegett tekintetek fogadtak. A ruhatáram túltengett a rojtoktól és láncoktól, legszívesebben mindet leléptem volna. Nismera imádta fitogtatni a hatalmát. Ez annak idején is így volt. Semmi más nem számított neki, csak a hatalom. Minden egyes bútordarabot és üvegoszlopot kézzel készítették, és az ő instrukciói szerint helyezték el. Az egész pontosan olyan rikító és vad volt, mint ő maga.

Nevetés és kiáltás áramlott végig a hosszú, széles folyosón, és ez arra a családra emlékeztetett, amelyet kárhozatra ítéltem. Összeszoruló mellkassal tartottam a hangok felé.

Belőktem a nagy, vaskos, finom kidolgozású ajtószárnyakat, mire a zene és a nevetés elhalt. Minden tekintet rám szegeződött. A terem majdnem olyan nagy volt, mint a főcsarnok, a falak mentén hosszú faasztalok sorakoztak. Szinte mindenhol székek álltak, a lépcsőt pedig ékszerekkel borított kárpitok fedték.

Egy hosszú asztalra lakomát készítettek, körülötte megviselt, koszos tábournokok ültek. Egyesek szájukból kilógó étellel, mások ajkukhoz emelt poharakkal, nyelés közben elakadva meredtek rám, néhányan két, mások négy vagy még több pár szemmel. Néhol csápokat láttam karok és lábak helyett, máshol meg hátakból kinövő hatalmas, vastag szárnyakat. Grimlock gyíkhordáját sehol sem leltem, de úgy véltem, tudni akarták, miért ment a tábournokok Nismerával és Isaiah-val, és miért nem tért vissza velük.

Egy szőrmebe és bőrökbe öltözött, megtermett troll megköszörülte a torkát, majd felállt, és felém emelte a fejemmel megegyező méretű poharát.

– Üdv, légiónk főgárdistája, Vincent!

Ajkam megrándult, a fülem csengett a szavait követő lármás éljenzéstől. A troll előrejött, odalépett hozzám, a vállamra csapott, majd kezembe nyomta a hatalmas poharát.

– Gyere, ülj le közénk!

– Te ki vagy? – kérdeztem, és leráztam magamról a kezét.

– Tedar, a Nyolcadik Légió parancsnoka.

Szóval nem csak tábornokok gyűltek itt össze, gondoltam.

Elvezetett a szoba egyik homályos sarkában álló nagy asztalhoz, én pedig hagytam, mert nem tudtam, hová máshova mehetnék. Az ottani székeket a fajtájához méretezték, engem szinte elnyeltek. A poharamban lévő folyadék a kezemre lötytyent. Előrehajoltam, és letettem az asztal közepére, majd beletöröltem a kezemet a nadrágomba. Mire hátradőltem, már ismét nevetés és beszélgetés töltötte meg a termet, Tedar pedig közelebb hajolt hozzám.

– Legenda vagy, tudod? Az összes szférában a te tetteidről sutognak, erre most főgárdistává neveztek ki? – Eleresztett egy füttyöt vastag fogai között. – Minden parancsnok és tábornok alád tartozik. Nagyon fogják utálni.

– De te nem.

– Istenek, nem. Most már csak hat főgárdista van, beleértve Nismera testvéreit, ami azt jelenti, hogy rám kevesebb felelősség jut. Mostantól mindig te meg a légiód fogtok elsőnek csatába menni.

Felvontam a szemöldökömet.

– Csatába? Nem hinném. Szerintem csak parancsokat fogunk teljesíteni.

– Ahogy gondolod, de az ég immár ezüstöt vérzik. A Világpusztító halott, Rashearim Keze pedig vakon ténfereg, és vert kutyaként reagál minden követelésre. Mindig is lesznek olyanok, akik ugranak a lehetőségre, ha a legerősebb játékos elhagyja a pályát, márpedig most így történt.

Nagyot nyeltem, a torkom égett a felindultságtól. Olyan érzéketlenséggel, olyan örömmel beszélt a tetteimről, én meg olyan mocskosnak éreztem magam, mint egy sárfolt a csizmatalpon. Az emlékezetembe idéztem, hogy nem volt más választásom. Tedar nem tudta, hogy az én akaratom Nismera akarata. Csak a fejemet ráztam, miközben a troll tovább fecsegett.

– ...meg kell mondanom, nagy megkönnyebbülés. Senki sem hitte, hogy tényleg meg fog halni. Fantasztikus érzés lehet ez neked. Te csináltad. Te segítettél benne.

Felfordult a gyomrom. Azóta sem voltam hajlandó felnézni az égre, főleg éjszaka nem, amikor Samkiel ereje mintha gúnyolódott volna rajtam, és válaszként könyörgött volna. Összeszorult a mellkasom, hirtelen nagyon ritkásnak éreztem a levegőt.

– A királyomat szolgálom az ő óhajainak megfelelően. Már nincs semmi a világon, ami ellenállhatna Nismera erejének – ismételtam.

Tedar előredőlt, a tekintetem pedig a nagy, csorba agyarára tévedt, ahogy rám somolygott.

– Én nem így hallottam.

Felvontam a szemöldökömet, és körülnéztem a csarnokban. Néhány tábornok minket figyelt, halkán diskuráltak egymás között.

– És mit hallottál?

Tedar még közelebb hajolt, és szinte suttogta:

– Nézd, mindenkinek eljár a szája, és miután feltakarítottak a mészárlás után Keleten, már mindenki tudja.

Zavarodottan ráncoltam a homlokomat. Én erről semmit sem tudtam.

– Keleten? Mi történt Keleten?

– A Világpusztítónak volt egy szerelme, igazi, nem csak holmi ágyas, mint régen. Azt mondják, csupa tűz és gyűlölet, és követett ide benneteket. Az ő bestiája. Az Ig'Morruthen nő.

Dianna. Diannáról beszélt.

Bólintottam, és kihúztam magam, ő pedig tovább locsogott, de számomra a csarnok hangjai lassan a háttérbe olvadtak.

Éreztem a folyosóra nyíló ajtóból sugárzó erőt, pont, mint az apjáté, és oda sem kellett fordulnom, hogy tudjam, Samkiel támaszkodik az ajtókeretnek. A csuklómat dörzsölgetve megráztam a fejemet.

– Hagyj békén!

– Hogy beszélhetsz így a jövőbeli királyoddal?

Kihallottam az aggodalmat a hangjából.

– Jövőbeli. Ahhoz még felül kell múlnod az apádat.

Súlyosan döngő csizmákkal lépett be a szobába, csatapáncélja teljesen beburkolta, mögötte ott lebegett az az átkozott, pecsétekkel teli köpeny. Az apja is ezt viselte minden egyes tanácsülésen.

– Miért hagytad neki, hogy... .

Felé pördültem, és a szavába vágtam:

– Nem hagytam neki semmit.

Samkiel szeme kicsit kitért, ahogy rám meredt.

– Csatlakozhatsz Loganhez és hozzám – mondta. – Apám szeretné, ha saját királyi testőrségem lenne, bár nem ezen a néven fogják ismerni.

Gúnyosan felhorkantam, a nagy függönyök meglebbentek az ablakban.

– Nem, köszönöm, jövőbeli király.

– Miért nem hagyod, hogy segítsek?

Az ajtó felé pillantottam, mintha láthatnám, hogy Nismera figyel és vár.

– Vincent!

A hangja kirántott a merengésemből.

– Miért akarsz mindig mindenkin segíteni? – kérdeztem. – Miért jó ez neked? Az a sorsod, hogy urald ezt a szférát és benne mindenkit. Nem kell jóságosnak tettetned magad. Anélkül is lenyalják majd a sarat a csizmádról.

Samkiel megvonta a vállát, haja hullámozott megemelkedő páncéllapja fölött.

– Én csak egy jobb szférát akarok. Egy jobb világot. Ez a mostani elég szar, és már kiszereztem az egoista istenekből.

– Minden tisztelettel, de szerintem a tiéd egy tükör.

Felfelé görbült a szája.

– Az enyém elviselhető.

Hittem neki. Elhittem, hogy valami többet és jobbat akar, még akkor is, ha a világ, amelyet látott, egy orákulumok által szótt fantasztikus álom volt csupán.

– Ha részt vennék, és győznék is, ő akkor sem engedne el. Túlságosan mélyen vájta belém a karmait, hercegem.

Szeme megvillant, ezüstös ragyogása Uniréhez és Nismerához hasonlított.

– Őt csak bízd rám. Gyere el, próbáld meg, ismerkedj meg a többiekkel! Abból nem lehet baj.

Baj. Nem értette. Senki sem értette, de minden racionalitás ellenére bólintottam. Samkiel ezután szóltalanul távozott, én pedig csak bámultam a nyitott ajtóra. Azt mondta, próbáljam meg, és én így is tettem.

Az emlék elhomályosult, és visszatért a kiabálás meg a kurjongatás, az egymásnak és az asztaloknak koccanó poharak zaja. A kozmosz különböző sarkaiból érkezett tábornokok gonoszul és aljasul ünnepelték a halált. Mind tudták, hogy Nismera következő lépése a szférák felszabadítása lesz. Maga mellé állította a legkegyetlenebbeket és leghalálosabbakat, és most már semmi sem állíthatta meg. Soha semmi nem tudta, hát mi más választásom lehetett volna?

Samkiel fény volt. Békét és változást ígért, én pedig segítettem kioltani őt. Egy részem remélte, hogy ezért az örökkévalóságig lassulyban égek majd. Egy másik részem viszont tudta, hogy Dianna le fog vadászni engem, mindnyájunkat, ahogy a húga halála után tette. És hazudnék, ha azt állítanám, hogy nem fogadtam örömmel ezt a gondolatot.